

MARILIN LIST

NEVTEPEN O
POPRIJETA
DEVICA MARIJA

ZMOZNA

GOS-PA
VOGR-SKA

Dari.

Na podpora M. Lista i Novin so darovali:

Po 1 K.: Kohek Ana z Hotize, N. od Lipe, Cmrečnjak Janoš 20. dmp., Gjörköš Ana z Nedelice, Zavec Mihal z Srdišča, Gonza Antona žena z G. Bistrice, Jakšič Kata z G. Bistrice, Ciglar Emilia z Žižkov, Pristar Roza z Vugrišinec, Barko Ana z Vukanovec, Jambrovič Jožef z Vukanovec, Ritos Treza z Csrensovec. — *1 K. 80 fil.*: Horvat Kata z Hotize. — *Po 2 K.*: Hren Marija, Bohnec Štefana žena, Vučko Antona žena z Sr. Bistrice, Jošt Štefan z D. Sinika, N. z Gančanov, Cimmermann Ivan 20. dmb. pp., Horvat Ivan 19. strelec, Tivadar Marko p. 48. pp., Bathori Matjaš sanitec, Lapoša Ferenc z Srdišča, Vinčec Jožef z Trnja, Ritlop Anton z Žižkov, Antolin Jürj topničar, Matjažec Marko od Lipe, Rogač Ivan telefoništa form., Slava Micika z Ptuja, Krajcar Jožef vojni delavec podd., Smolko Štefan p. 26. pp., Kovač Štefan topničar. — *Po 3 K.*: Magdič Jürj p. 48. pp., Kovač Štefan dbr. topničar, Miholič Ivan bet. vojak, Prša Franc mornar. — *Po 4 K.*: Baša Ana z Lugatza, N. z Gomilic, Kunčič Jožef z Veščičkoga brega, Mlinarič Ana z Sr. Bistrice, V. g. Rožmann Jožef z Gradca, Zalai Štefan četv. topničar, Dominko Kata z Žižkov, Lebar Štefan 20. dmb., Benc Treza z Csrešnjovec. — *Po 5 K.*: Baša Andrej z Lugatza, Tkalec Štefan p. 14. pp. — *Po 6 K.*: Lukač Martin topničar, Vinčec Jožef topn., Fuks Mihal pazitel zavzetih, Lovrenčič Jožef topn., Šarjaš Andraš telef., Smolkovič Matjaš z Gibine. — *Po 8 K.*: Maroša Ana z Törnišča, N. z Trnja, Zver Štefan i Tratnjek Štefan 20. dmb., Pavel Elizabeta z Poterne. — *Po 9 K.*: Cigüt Ivan nabral med betežnimi vojaki. — *Po 10 K.*: Horvat Janoš, Kolenko Ivan z Csrensovec, Zorko Edmund poročnik 32. dmp., † Dündek Jožef z Bodonec, V. g. Veren Klement, vojni kurat, Varga Jožef p. 48. pp. — *V večši zneskali*: Štefanovska fara 20 K. 30 fil., Dolnjelendavski slovenci 43 K., Baša Martin narednik 48. pp. nabral 34 K., Guit Ana nabrala v Borečih 15 K. 60 fil., Fuis Apolonia na Petancih nabrala 40 K. 60 fil., Bogojanska fara 18 K. 30 fil., Kroška občina 84 K. 90 fil., Magdič Pavel strelec 11. bat. 12 K., Ūtroša Bara nabrala na Gornjojbistriči 67 K. 90 fil., Kočar Janos nabral v Lukačavcih 26 K. 60 fil., Kovač Ana nabrala v Garešnicah 32 K., Gornya sinička fara 42 K. 34 fil., Satahovska občina 38 K. 80 fil., Lejko Martin dmb. pod. 301. dmb. pp. nabral 12 K., Gomboc Ana nabrala v Soboti 18 K., † Virag Anton 11. strelec nabral 12 K., Žilavec Franc nabral v Gerincih 21 K. 28 fil., Šebestjanska fara 15 K., Šernek Marija nabrala v M. Polani 29 K.

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga z dovoljenjom viseñnje cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či sküпно hodi v edno faro, je 4 K., vsakomi na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki tleden. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Hvala Škapulirskoj Devici.

Jezerkrat Ti hvala bodi
Škapulerska Deva Mati
Za dobrote sveti dane,
Za dobrote milijardne,
Štere si v svetovnom boji
Dolrosila v vel'kom broji...
Jezere je vel'ko stokrat
Večne smrti rešo tvoj dar...
Ka telovna smrt, nesreča

Milijone zdaj ne sreča,
Je tvoj škapuler napravo...
Te nam vračo tüdi rano,
Rano düše, rano tela
Štere si ti v srci mela...
Oj karmelska dobra Mati,
Ščem zato ti hvalo dati:
Čisto srce, čisto telo
De za-Té, za-Té gorelo.

Srčon.

Razlaganje katekizma po nedelah i svétkah v vsakoj hiši.

Katekizem.

7. Na koliko delov delimo knjige svetoga Pisma? Knjige svetoga Pisma na dva dela delimo: na knjige Staroga zakona i na knjige Novoga Zakona.

8. Kaj je sveto poročilo? Sveto poročilo je ono nazveščenje, štero so apoštole glasili, nego popisali neso.

R a z l a g a .

25. Nedela.

Reč božja se je glasila ljudem od stvarjenja sveta do smrti apoštole od vere. Duže ne. Popisali so to reč božjo pred rojstvom Jezušovim v 45 knjig. Te so knjige svetoga Pisma Staroga Zakona. Kristušov i apoštolski navuki so pa popisani 27 knjig. Te so knjige svetoga Pisma Novoga Zakona. Med temi zadnjimi so najimenitnejši štirje evangelije, šteri Jezusovo življenje popišejo. Pisatelje teh so sv. Mataj, sv. Marko, sv. Lukač i sv. Janoš. Ki šče spoznati, kakši je bio naš dober Odrešnik, ljubljeni Jezuš, naj čte pobožno evangelije. Ti so tak svetlo gledalo, ka takšega zemlja več ne zmore, v šterom de vido vse lastnosti božjega Srca pa to tudi, kakše more njegovo srce biti.

26. Nedela.

Čtenjé sv. Pisma je tak jako hasnovito. XIII. Leon papa so vsakomi, ki konči šrtin vüre čte sveto Pismo 300 dneven odpústek podelili. (1898. dec. 13.) Potrebno je pa to znati, ka se samo takše pismo sme čteti, štero je od katoličanske Matereckrvi potrdjeno i razloženo. To pa zato, ka krivoverniki širijo še brezplačno svoja sveta pisma, štera so pa prepisali poleg žmaja svoje

vere. Takše pismo v peč, Jezušova reč je nej. Samo od katoličanske Materecerkvi rabljeno sv. Pismo je pravo. Ta jedino ma dar sv. Dūha, ka pravico glasi Jezusovo. Ve je vendar bio glava sv. Peter, šteromi je božji, Sin pravo, ka vrata peklenska Materecerkvi na njega zavūpane ne premorejo. Naši evangelije so ravno takši, kak ti najstarejši, kak »Pešito«, — pisani 100 let po Kristusu iz pravoga apoštolskoga sv. Pisma. Prinas spremembe ne ga, da se Kristus ne da spremeniti.

27. Nedela.

Sv. Janoš apoštol piše, ka če bi on vse šteo spisati, ka je Jezus delao, bi celi svet ne zadosta veliki bio za tiste knige. Evangelisti i apoštolje so ne vse dolispisali, kaj je Jezus včio i delao, nego samo ta najpotrebnejša. Jezus je njé naime ne pisat, nego predgat zgono. Zato ne najdemo v sv. Pismi celo našo vero, nego tūdi v poročili. To je, kaj je Kristus včio, to so apoštolje tūdi včili, ne so to pa sami spisali doli, nego drūgi za njimi. Kaj je celi svet vervao, čeravno je ne bilo v sv. Pismi, je od apoštolov bilo, zato ka so oni tak ednako včili po celom sveti, kak so od Kristusu čūli. Tak na priliko mi verjemo i držimo sedem svestv, pa jih ne vseh sedem popisanih v sv. Pismi. To pa zato, ka je celi svet po apoštolskom navuki sedem svestv sprejemao vsikdar. Apoštolom je Kristus teliko naznano i oni so teliko glasili, Maticerkv teliko delila i deli še dneš den i bo do konca sveta.

28. Nedela.

Tisto, kaj so apoštolje po sveti glasili ali ne doli-spisali, so za njimi i mesto njih spisali sveti možje, štere za svete očake zovemo. Med temi so takši, ki so vučeni-bili apoštolov, kak sv. Ignac i sv. Polikarp. Najime-nitnejši sv. očaki i vučeni-bili cerkveni so na Shodi: sv. Atanaz, sv. Bazil, nazianski sv. Gregor i zlatovūsti sv.

Janoš, na Zapadi pa: sv. Ambroz, sv. Augustin, sv. Hieronim (Oremuš) i sv. Gregor papa. Svetih očakov pisma čteti je teliko, kak samoga Kristuša poslušati. Oj keliko sada lahko vživa naša duša, če šče.

Dva znamenitiva vojskovoja.

Radecki, slavni slovenski vojskovej pa veliki častivec rožnovenske Matere bože, je ednok pravo svojim vojakom ete lepe pa znamenite reči:

»Što šče kuražno iti v smrtno nevarnost vsako minoto, on more biti pravi vojaški človek; naj bi pa zno zmirom premagati človeči strah, zato njemi je potrebna krščanska vera pa velika duševna moč.«

*

Kserkses, ki je bio pogan, je z neke višine gledao vnožine vojakov pa se je bridko razjokao. Gda so ga njegovi voji pitali, zakaj se joče, je odgovoro: »Za sto let z menov vred niti sleda ne bo več toj velikoj vojski. Te bomo že vsi mrtvi. — Kak je genola smrt toga velikoga pogana, gda si je premišlavo, kak minlive so posvetne reči. Da je pa bio pogan, si je nej zno vzeti z toga potrebnoga navuka. Vse je jalno, vse je nestalno pa minlivo, ka je nej bože, pa ka ne pela k Bogi. Zakladi, palače, lepa obleka — vse to nas ne bo sprevaljo na drugi svet, nego samo naša dobra pa slaba djanja.

„Oča nebeski je jagode vsado,
Žlathno jih dišati on je navado.
Naj bi vučile nas, Njega ljubiti,
Naj bi nas vabile, Boga hvaliti.“

Marija! Gda se včim, gda čitam in govorim, čütim ka Ona poleg mene stoji; gde svoja vsakdenešnja dela opravlam, Ona vodi moje stopaje; gda idem na polje, tam pod vročim suncom mi briše znoj; gda vsaki den slišim trikratno zvonenje v njeno čast, Ona mi šepeče v srce gorečo molitev, pobožne pesmice, lübezen do Boga, ki nam je dao tak dobro Mater.

Marija je tak vsikdar pri meni, kak mati pri malom deteti. Či sem pa jaz tak nehvaležen, ka pred očmi te moje dobre Matere greh delam, tedaj se ona jočič obrne od mene, kajti njene oči, čiste kak lilija, ne morejo gledati čarne düše, od greha zamezane.

Marija me pa vendar ne zapüsti za vedno, dobro znajoč, ka me eden greh zna sünoti v drugoga in tretjega, nazadnje pa v večno pogüblenje. O ne, kak bi me Marija v tom strašnom stani zapüstila? Ona je — pribe-

žališče grešnikov; eden sam moj vzdih k Njej je zadosta, da razprestre znova svoj plašč nad menov, me vabi naj si operem dūšo v svetoj spovedi.

Što ne bi želo biti sin te dobre Matere?

Tvoj sin sem! Od prvega joka v zibelki do zadnjega zdihaja na smrtnoj posteli sem in ščem biti Marijin sin; njeno čast ščem širiti, njene pesmi popevati... Pa kakše pesmi? Nemam reči, samo srce mi prepeva:

Drugoga nemam,
prosim ponizno,
vzemi srce moje,
rad Ti je dam...

*

Sveto pismo pravi:

— Sedem reči Bog sovraži in to sedmo najbolje odūrjava: to je, onoga človeka, ki med svojimi brati svajo seja. (Preg. 6, 16.)

Te reči bi naj bile z debelimi črkami napisane na steni vsake hiže, z globokim vervanjem v vsakom srci. Oj, koliko manj greha bi se delalo in koliko več mira bi bilo med nami!

*

Brazda življenja.

Dnes je zorana edna brazda pred nami: naše misli, naše žele, naša dela, naša nakanenja, dejanja in nehanja so zrna, štera v begi našega življenja mečemo pod to brazdo. Gda pridemo do konca edne brazde, in to je vsaki večer, se obrnemo in začnemo drugo, potem pa tretjo... tak vsikdar sejamo. Vse to pa ka smo posejali, se klije, rāste, rodi sad.

Ravno po teh naših brazdah stopajo za nami angeli pa vrazje. To so žnjeci; ka je njihovoga si poŹnjejo in v snopje spravijo; tak se jim bogastvo vsaki večer povekša.

Vse to oni lepo v svoje žitnice skrijejo do sodnjega dneva. Na tisti den pa vse prinesejo pred Sodnika.

Ali je ne istina, ka nas ta podoba zove na odkrito-srčno spitavanje naše dūšnevesti i na pobolšanje?

»Ka što seja, to bo tūdi žeo.« (Gal. 6, 8.)

*

Pšenična vlat.

V prvom časi krščanstva so pogani hvalili kristjane rekoč: Vidite, kak se ljubijo!

Iščimo tūdi mi to pohvalo pri drugih. Naj drūgi od nas pravijo: Vidite, kak ljubijo svoje domače, svojo drūžino, svoje sosede, poznance in vse drūge!

Ovo, ništerna močna sredstva za lūbezen do drugih:

Vse ka činiš lūdem, misli ka samomi Bogi činiš.

Čini drūgim to, ka želeš, da bi drugi tebi činili.

Drugim dovoli dosta, samo greha ne, odpūsti jim pa vse.

Veseli se z veselimi, joči z jokajočimi.

Ka je ne dopūščeno govoriti poleg bližnjega, je ne dopūščeno daleč.

Či vidite kakše hibe na vašem bližnjem, ne razglašajte toga na vse štiri vetre, nego pomilujte ga in mislite na svoje lastivne hibe, štere so znabiti dosta vekše.

Lūbezen do drugih nam spravi mir srca, šteri je več vreden kak celi svet.

*

Kaj pa či pekel je?

Nedavno je neki kapucinar ponižno stopao po cesti, noseč na rami od dobrih lūdi dobleni milodar.

Sreča dečka, ki se zaničljivo obrne k njemu rekoč: Ej pater, či te na konci življenja vidili, ka nebes ne, vam bo strašno žao za tak spokorno in trūdapuno življenje.

Kapucinar njemu s pomilovanjom odgovori: Ej sinek,

či boš ti na konci tvojega življenja vido, ka pekel je, ti bo strašno žao, da si tak grešno živo.

*

Dvoje pitanje.

Ščeš postati svetnik? Hm, postati svetnik! Kak čüdno pitanje je to, si misliš v srci morebiti. Pa odgovori mi na to drugo pitanje:

Ščeš iti v nebesa? O ja, to pa že. Se razmi da ščem. Pa što bi bio tak nespameten, ka ne bi želo iti v nebesa?

Odgovor. Poglej dūša krščanska. To dvoje pitanje se ne sme razdeliti. Pa zakaj? Zato, ar vsi tisti ki idejo v nebesa so svetniki, in samo tisti, ki so svetniki, smejo notri, kajti nebesa so tak sveti kraj ka nikaj zamazanoga ne sme in ne more v nje.

Pa ne prestraši se. Ne smeš misliti, ka so samo tisti prišli v nebesa, štere je sv. Maticerkev za svetnike razglasila in mi jih častimo v cerkvi. O ne, takših je malo; te so dobili od Boga posebno milost, štere vsaki ne dobi, pa vendar vsaki lahko dosegne večno zveličanje, z drugimi rečmi povedano, vsaki lahko postane sveti, či li šče.

Ti, draga dūša, si mi odgovorila, ka ščeš iti v nebesa. Dobro. Prosim te pa, za pet ran Jezusovih, živi tak kak Bog žele in zapovedava, to je: *ogibaj se greha in delaj dobro*. Či po nesreči spadneš, očisti se kak najhitrej v sv. spovedi, naberi si moč v sv. obhajili.

Delaj dobro, lūbi Boga nad vse drugo, bližnjega svojega pa kak samoga sebe.

Te zagotovim, da na te način postaneš sveta in prideš v nebesa.

*

Rdeči križ.

Gda je Alojzij XII. postao francozki kral, si je dao napisati imena vseh onih dvorjenikov, ki so ga prvlje sov-

ražili in podpirali Karla VIII. Na imena največjih neprijatelov je napisao rdeči križ.

To se je hitro razneslo po celom kraljestvi. Krivci so mislili, ka jih je kral s tem znamenjom na smrt obso-
sodo, zato so prestrašeni šteli odbežati v sosedne dežele.

Toda kral jih pozove k sebi in jim pravi: »Rdeči križ na vašem imeni nikaj drugoga ne pomeni kak to, ka sam vam jaz dužen vse iz celoga srca odpustiti v imeni krvave smrti Jezusa Kristusa; to tudi včinem.«

Pastirskoj mladini.

Što je že bio, ali je šče zdaj za pastira, de mi pravo, da mam istino, če pravim, da pastirski stan, je dostakrat težaven stan, da pastirska služba je pogosti jako vitna služba. Vsako jütro rano vstajati: den na den ne med ljudmi, nego med nemirnov živinov v samoti živeti; v slaboj zakrpanoj obleki prenašati vročino in mraz, dež in vihér; celi dragi den s trüdnimi nogami in večkrat s praznim žalodcom stopinje pobirati za nagajivov živinov; vedno s šibov v roki vračati živali, da ne škodüjejo polji in travnikom; na zadnje pa, če ne vse prav, šče kregan in zaničevani biti. To je hüda, prehüda šola! Zato se ne čüditi, če mladi pastir komaj čaka tista leta, ka bo smeo oddati pastirsko službo mlajšemi brati, ali mlajšoj sestrici! Kaj ne, da je to tak? — To nas je lastna sküšnja navčila.

Vidiš, draga mladina, komaj si življenje dobro začela, pa maš že svoj križ: težko se ti vidi na primer vsikdar bogati, posebno če se tvojoj volji kaj nasprot-noga zapové; težavno se ti zdi, zdaj včenje, zdaj kakše drügo delo. Znabiti, moreš občütiti celo siromaštvo in njegove nasledke; mraz, lakoto, zaničevanje, itd. In če misliš, da bo potem boljše, se jako motiš. V takših te-

žavah je najboljše, če nasleduješ svetnike, šteri so se v teh zadevah imenitno znali premagati. Najbolj posnemanja vreden zgled, se mi zdi sv. Germana, ki je tako rekoč patrona pastirov.

Ta sveto nedužna deklica je bila rojena l. 1579. v vasi Pibrak na južno Francoskom. Pridobila si je veliko svetost v svojem življenji. Pri sv. krsti so njoj dali ime Germana.

Stariši Germanini so bili bogaboječi, pa prece siromaški. Vse, kaj so meli, je bila priprosta hišica z malim ograçekom, kje je bilo nekaj sadovenoga drevja. K tomi šče njiva in nekolko ovc. Ovce so zapirali v stari, že jako slab ovčnjak.

Germana je bila slaboga in betežastoga tela; živela je skoraj v vednih bolečinah: delale so se njoj rane po teli, in otekline so jo vedno mantrale; bila je pač pomiľivanja vredna. V hiši veliko siromaštvo, da je že v najprvoj mladosti čutila pomenjkanja; po teli pa telike navadno neozdravlive bolečine!

Vendar eno tolažbo v svojoj nesreči, en kinč, — neprecenjeni kinč v svojem siromaštvi je mela nevolna Germana. Mela je jako dobro, modro in iz srca pobožno mater. Dobra, v istini blagosrčna mati je najboljše bogastvo za vsako dete. Nikoli se ne more Bogi zadosta zahvaliti za to dobroto. Germanica nikdar ne čula iz maternih vüst niedne čemeraste ali pregrešne reči, nikdar ne vidla svoje siromaške matere nepotrpežlive, nikdar jih ne čula pritoževati se, ali celo kregati se ali zaničevati koga. —

O koliko premore pobožna molitev verne matere in pa njeni lepi zgled!

Kak lepo je rastlo dobro dete poleg dobre matere! Pri Germanici ne bilo opazovati niednoga nespodobnoga pogleda, govorjenja ali greha. Nikdar se ne tüdi v najmenjšoj reči zlagala; nikše samoglavosti in okornosti ne

bilo pri njej. Z mirom je bila kratka, ljubezniva in dobrovoljna; in tak hitro je znala bogati mala Germanica, kak če bi že na očeh vganila misli svojih starišov. Rada je pomagala in dvorila materi, keliko je mogla pri teh letih. Kda so prišli oča od dela, hitro je veséla pribežala in jim podvorila z vsou ljubavov in detinskih prizrčnostjov kak je le mogla in znala.

Kda je bila Germana sedem let stara, se je na ednok vidno zboljšao njeni žalosten stan. Začnola je rasti in čutila se vsikdar močnejša. Na njenom obrazi je bilo viditi nekaj nadzemeljskoga, nebeskoga; kak če bi ji dūša skoz blaženo obličje posijala.

V tistom časi je šče ne bilo po vseh šol, samo v vekših trgah in po mestah; zato je naša Germana ne mogla hoditi v šolo, temveč je pa rada hodla v cerkev k navukom, šterimi so g. plevanuš mladino za sv. spoved podučevali. Ona je mela bistri razum, ar je bila čistoga srca. Če njim niedno dete ne znalo odgovoriti na kakše pitanje, Germana je gotovo znala povedati, pa kak lepo, kratko in razločno. Njena goreča pobožnost, njeno točno znanje, njeno ljubeznivo krotko oponašanje: vse to je bilo dūhovnomi pastiri tak všeč, da so jo odločili za prvo sv. obhajilo, čeravno je bila šče le osem let stara. Kda je Germana to izredila, je bila njena dūša s takšov radostjov napunjena, da je pokleknola pred podobu Matere Božje in v suzah detinskoga veselja se zahvalila svojoj nebeskoj Materi.

Med tem veselim pripravlanjom k sv. obhajili je Germanina mati smrtno obetežala. Pobožna žena se je ne mogla včakati onoga srečnoga dneva, da bi vidila svojo nedužno hčerkico prvič pri sv. obhajili. Mater je zadela tak strašna bolezen, da je Germana ne mela več časa hoditi k sv. navuki; zato je tūdi ne mogla iti tisto leto k sv. obhajili. Kmalu na to so gospod plevanuš prinesli njenoj materi zadnje sv. obhajilo, a ona je bila žalostna,

da je še ne mogla Jezusa v svoje srce sprejeti. Šče vekša žalost je zadela Germanino srce, da so njej mati vmrli. Zdaj je ostala sirota, in bridko se njoj je godilo po maternej smrti.

Oča Lovrenc so bili zdaj dovec. Osemletna deklica jim je pač šče ne mogla sama gospodariti; zato so vzeli napomoč eno deklo. Ar so bili siromaški, so ne jemali mlade močne dekle, temveč eno slabo staro siroto, ki je že tūdi ne bila več za težko delo. Ta pa je bila hūdobna, nasprotna, prepirliva ženska, čūdna, samoglavna in sitna, ravno nasprotna lastnost pokojne matere. Sirota Germana more neizmerno dosta prestati pred tov neblagov deklov. Pa Germana vse krotko poterpi. Oči niti ene reči od toga nepové. Vse je dobrovoljno in tiho pretrpelo to dobro srce iz ljūbezni do Jezusa in Marije. Ta ljūbezniiva potrpežljivost nedužne Germane je deklo spokorila in postala je prece prijazna; začela je spoštūvati bogoljūbno Germano. Pa što šče bogoljūbno živeti, ne ostane brez križa. Tak tūdi Germana ne.

Neprevidno so njoj obetežali oča. Z očinskim betegom preneha delo, in z delom ves zaslūžek; zato je pomenkao živež in penezi, s kim so deklo plačūvali. Čeravno ne mela dragoga najema, so vendar ne mogli vstrajati. Dekla je odšla. Zdaj je ostala Germana itak sama. Prizadevala si je na vso moč, da bi podvorila betežnomi oči. Šla je od hiše do hiše in prosila hrano za svojega očo. Dobri sosedje so večkrat podvorili s hranov betežnomi Lovrenci. Pri tom kodivanji je šče Germana sama obetežala, čeravno ne nevarno.

Oča Lovrenc se znova ozdravijo. Zdaj pa nedovolijo več Germani prositi. Kda se more z delom krūh slūžiti, je kodivanje slepa ciganjarija. Germana se je rešila težave.

Vse ne dugo je prišo v Lovrencovo hišo drūgi veliki križ, ki je posebno težaven bio za slabe betežaste

Germanine rame. Zavaljo gospodinstva so bili oča Lovrenc prisiljeni, se drugoč ženiti. Germana je dobila drugo mater — mačeho, štera popolnâma nikaj ne bila podobna njeni pokojnoj materi.

Germanina mačeha ne bila, kak so ništerne poštene, in bogoljúbne, radodarne in spoštljive do prešnjih možnovih sinov in hčerih, temveč je pa bila velika sovražnica Germane. Začela je zaničevati in preganjati nevolno deklico. Hüdo mater so nasledüvali poznej tüdi njena deca, ki so se prav grdo obnašali do nje. Nikoga ne bilo več v hiši, ki bi Germano ljübo in brano — oh, šče oča ne! Dali so se preslepiti od mačehe in so pozabili na obljübe, štere so je napravili pri smrtnoj posteli svoje prešnje žene, da bodo pazili in čuvali njeno hčerkico. Sirota je ostala od vseh zapüščena, a od Jezusa poljübljena. Kak agnjec je bila vredi med vukovi in šče očinska roka jo ne branila vsikdar. Njena jedina tolažba je bila pri Jezusi in Mariji, in pri ljüboj materi v nebesih, štere se je telikokrat spominjala.

Mačeha je zapövedala, da more Germana vsaki den, po zimi in leti, goniti ovce na pašo, zdaj po planinskih, zdaj po brežnih in gozdnih pašnikah. Pa tüdi na paši ne smela biti slabotna deklica brez dela, mogla je šče predivo sebov jemati in presti pri ovčicah. Opoldne ne smela domo prihajati, da bi zdrügov decov obedüvala, nego zjütraj je dobivala drobček krüha sebov za celi den. Kda je večer ovčiče domo prignala, je bila znova neprijazno sprejeta. Pa ta nečloveška žena je šla šče dalje v svojoj grozovitosti. Pregnala jo je iz hiše in njoj zapovedala, da more v ovčnjaki spat. Nevolna, zapüščena deklica je tedaj mogla v ovčnjaki med ovcami spat po zimi in po leti.

Vse te križe in težave je iz ljübezni do Jezusa prenašala. Pri Jezusi je iskala tolažbo, ki vsem iz tabernakelja pravi: »Pridite vsi kmeni, ki trpite in ste obteženi,

jaz vas bom potolažo in okrepol! — Tak je prestala naša Germana celo svoje življenje pri pastirovanji do svoje sladke smrti.

Pa pobožnost, pravi sv. Pavel, je za vse dobra; zato je bogoljubna Germana vživala neizmerno veliko tolažbo in veselje tam, kde drugi čütijo samo otožno žalost in dolgočasno nasprotnost. Pobožen kristjan je namreč te najbolj veseli, kda je sam, kda si more v tihi samoti prav pristrčno pogovarjati z Bogom, z Marijov, z angeli in svetniki. Tak je Germani na samotnom pašniki nikdar ne bilo dolgočasno, ar je njeno srce melo zmirom pri sebi družbo, — najlepšo nebesko družbo. Široki pašniki travniki, polja in logi na okrog so se njej vidili kak velikanska cerkev Božja. — Sv. Auguštín je nekđaj pravo: »Vse, kaj v naravi vidim, vse mi pravi: »ljübi Boga!« tak je tüdi pobožno pasterico vsaka stvar spominjala na Boga in na njegovo neskončno modrost in ljübezen.

Vsaka cvetlica, grmovje, vsako drevo, leteči ftiček, agnjeci na paši, bistra voda v potoki, silni oblaki, žarko sunce, neštete zvezde večer na nebi: vse to je v nemalo njeno dobro srce, da je neprenehoma hvalila in molila Boga in se veselila njegovim veličastnim delam.

Takše premišlavanje in občüdovanje prelepe narave in pobožno češčenje mogočnoga Stvarnika jo je pa tüdi obvarüvalo vnogovrstnih nevarnosti, ki protijo nevoljnój düši mladoga nedužnoga pastirja. Kda se namreč živinica lepo mirno pasé, té pastirji vtraglivost postrpajo, pravo bi, da té vtraglivost pasejo. Vtraglivost pa je začetek vseh hüdobij. Vnogo dobro srce se pri pastirovanji popači; včasi se štero tak ostrüpi, da se sledkar ne more z lepim odzdraviti.

Tüdi v Pibraki ne so bili vsi pastirje dobri; ništérni so se tak slabo oponašali, da so mogli angelji čuvari žalostni se od njih obračati. Dobra Germana tedaj ne bila brez sküšnjav. Njeno zaslüženje in zdaj nezumno

veliko plačilo v nebesih je to, da je sküšnjave hrabro premagala.

Prišla je večkrat k njej malo vredna deca, da bi si pogovarjala in igrala ž njov. Ali kda je čüla ništerne ne spodobne reči, ali preklinjanje, se je ne ščela več ž njimi pajdašivati. To pa jih je čemerilo, in posebno pa, da je izvoljena deklica teliko molila, pa tak rada bila sama. — Večkrat so prišli nalašč jo čemerit, in zasmehovat. Pa v vojski večkrat tüdi slabejši zmaga. Germana se je ne čemerila, ne povračala hüdo s hüdim, nego tak krotko in tak modro je odgovarjala na žaljive reči, da so se mladi razžaljivci sramüvali in so boljši odhajali, kak pa so prišli. Skrotkostjov in z ljübeznostjov je vnoge tak poboljšala, da so jo začeli poštvüvati. Začela se je deca zbirati okoli nje, pa ne zato, da bi jo žalili, kak prvé, nego da so se od nje včili, da so molili ž njov. Takšo deco je pa rada mela; teh se ne ogibala. Kaj si je Germana po nedeljah in svetkah pri predigi in pri krščanskem navuki pri srci ohranila, to je med tednom razkladala drügoj deci, ki so si ne mogli tak zapomniti in tak zarazmiti, ka so čüli v cerkvi.

Tak lepo je znala včiti in tak ginljivo pripovedavati, da so deca z velikim veseljem poslvüšali mlado vučitelico. Ves drügi düh je prišo med deteči svet v onoj vesi in v okolici. Glejte, keliko dobroga včini eno samo istinito dobro, bogoljübnö dete! Keliko škode pa napravi eno samo hüdobno brezbožno dete za celo sošesko? Što bi mogoö popisati! — Vnoö dece je začelo hoditi večkrat k spovedi in k sv. prečiščavanji. Dosta starišov je svedočilo, da jim je postala deca, ar Germano poslvüšajo, bolj mirna in krotkejša, bolj vbogavna in bolje vrla.

O da bi bila v vsaköj vesi takša Germana! šče boljše pa, če bi jih bilo več. — Tak lepo, sveto in potrpežljivo življenje jo je napravilo za svetnico.

Draga slovenska mladina, posnemaj to sveto pasta-

rico! Ogibaj se slabe pajdašije; to se pravi, tistih tovarišov, šteri preklinjajo, nesramno gučijo, kažejo ali šče celo gršijo z djanjom! Pred taksimi beži, kak pred strupenov kačov, ar ti s svojim slabim zgledom dūšo za strapijo. Ne gūbi prostoga časa na paši; ne daj prostora slabim mislim v tvojoj glavi; nego vzemi s sebov »Novine ali Marijin list, pa tūdi Kalendar presv. Srca Jezusovoga.« Te tri reči naj bodo tvoji tovariši. Te čli in prečti, pa si dobro zapomni, konči nekaj iz njih; pa to povej tūdi drūgim prijatelom, ki toga šče ne vejo. Kda pa pride skūšnjava, ka bi te rada v greh zapelala, té se spomni sv. Germane, ki je té rada molila rožni venec. Tūdi ti se v takšoj nevoli z molitvijov rožnoga venca oborozi proti tvojemi dūševnomi sovražniki. — Če tak včiniš, boš tūdi svetnik postao in se ednok na veke veselio s sv. Germanov v nebesah.

Ker. J.

70 fil., N. z G. Sinika 11 K., Gračka fara 187 K. 40 fil., Domajnska občina 36 K. 60 fil., V. g. Matej Štraki župnik pri Mar. Sv. Petri 22 K., Sv. Jelenska fara 28 K. — *Po filerah*: Kolenko Ana z Sr. Bistrice 30, Špilak Ana z V. Polane 40, Bogdan Janoš z Vogrišinec 20, Raj Julia z Vukanovec 40, Novak Mihal z Mihalovec 60, Bobnar Matjaš z Lehoviče 50.

Na Gornjoj Bistrici nabrala Otroša Bara 67 K. 90 fil. Darovali so: Jakšič Matjaš 4 K., Lebar Marija, Jakšič Treza, Jakšič Pavla dovica, Jakšič Pavla žena, Hren Martina žena, Ščrbič Jožef, Kolenko Ferenc, Kreslin Franca, Gjura Jožef, Lebar Jožef, Kustec Jožef, Vučko Martin vsaki 2 K., Mataj Magda 5 K., Bernjak Ana, Balažič Martina žena, Smodiš Ana, Lebar Matjaša žena, Ritlop Jožefa žena, Tkalec Štefan, Vučko Fema, Tkalec Klara, Vučko Čila, Kolenko Martin, Špiclin Ivana žena, Vučko Matjaša žena, Kreslin Mihalja žena, Vučko Ivana žena, Balažič Štefan, Lovrenčec Marija, Hancek Mihal, vsaki 1 K., Balažič Štefan 3 K., Ritlop Jožef 1 K. 60 fil. — *V filerah*: Bernjak Magda 80, Hermann Ivan 30, Hozjan Magda 40, Kustec Jožef 80, Tkalec Ivana žena 40, Hozjan Ivana žena 60, Jakšič Mihalja žena 60, Kreslin Ferenc 40.

V Domajincih nabrala Lük Janoša družina 36 K. 60 f., Darovali so: Lük Ana 4 K., Lük Marija 1 K. 40 fil., Smodiš Janoš, Škraban Ana, Žilavec Janoš, Lapoši Alojz, Kosednar Treza (z Krašič), vsaki 2 K., Lük Janoš, Smodiš Ana, Škodnik Ferenc, Gobec Mihalj, Benkič Janoš, Črpnjak Marija, Žilavec Treza, Žilavec Marija, Štolj Janoš, Fuks Karolina, Sapač Ana, Geder Marija, Kozel Ana, Fuks Treza, Žilavec Alojz, vsaki 1 K. — *V filerah*: Lük Treza 60, Benkič Treza 50, Kornhäusler Antonia 30, Škodnik Karol 40, Škodnik Rozalija 60, Šárkán Treza 40, Horvat Franc 50, Cvörnjek Mihalj 60, Kosednar Marija 60, Kosednar Mihal 60, Kolmanič Ana 80, Škodnik Janoš 30, oba z Krašič.

Pri Sv. Jeleni nabralo Gomboc Jožef cemešter 28 K. Darovali so z *Pestoče*: Sajt Jelena, Mencigar Ana, Mencigar Jelena vsaka 1 K., Nemeč Mihal 30 fil., z *Ropoče*: Gerlec Jožefa 5 K., Črpnjak Jožef 1 K., Klemar Treza 20 fil., z *Gerlinec*: Kolmann Ana 60 fil., Šadl Katarina 40 fil., z *Večeslavce*: Būček Peter, Čontala Jožef, Prša Mikloš, Pozvek Janoš, Kraxner Ana, Mencigar Marija, vsaki 1 K., Črpnjak Marija, Marič Ana, Marič Jelena, vsaka 2 K., Gerlec Janoš 5 K. *V filerah*: Šadl Leopold 60, Mencigar Mihal 40.

V Garešnici nabrala Kovač Ana 32 K. Darovali so: Kovač Ana i Hermann Franc vsaki 6 K., Horvat Štefan 5 K., Zrim Terezia 2 K. 40 fil., Loupert Peter, Ivanič Ana, Kozic Treza, vsaki 2 K., Berden Klara, Horvat Treza, Lebar Štefan, Pūcko Treza,

